

július 1. – szerda

Jeremiás próféta könyve 23,29: Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz – így szól az Úr –, vagy mint a sziklazúzó pöröly?

A pöröly az a nagykalapács, amivel a kovács dolgozik. Beteszi a vasat a parázs közé, s amikor az megpirosodik, akkor izmos karjával megragadja a súlyos kalapácsot, és odasújt a vasra, hogy formálja azt. Az ütés erejétől a fém élesen hatalmasat szól, és égő szikrák szöknek mindenfelé. Nem tudom milyen lehetett a sziklazúzó pöröly, de bizonyára nehéz kalapács lehetett, amivel erős férfiak ütötték-törték a sziklát, amíg arról kisebb-nagyobb darabok szakadtak ki. Ezzel az eszközzel az erős, törhetetlen és örökkévalónak tűnő sziklából is, fáradságos munkával és hosszú idő alatt, apró kavicsot lehetett kapni. Amikor a pöröly lesújtott, beleremegett abba az azt tartó kéz is, de mintha a föld is megmozdult volna a lábak alatt, egy nagyobb ütés révén. A vas és a szikla, két olyan kemény anyag, amire sokan úgy gondolnak, mint változhatatlanra. De van a pöröly és van a pörölyt tartó kéz. Isten ígéje ilyen erő, hatalom, mely még a legkeményebb akaratot, ellenállást is képes megtörni. Lehet, hogy a kívülállók csak annyit látnak, hogy a pöröly zúz, üt, hatalmasakat sújt vele a kovács, vagy a sziklát törő munkás, de nem értelmetlen ez a munka. És nem az a cél, hogy fájdalmat okozzon, hanem az, hogy kovácsoltvasat nyerjünk, vagy éppenséggel a régi időkben útkészítés céljából tegyék az egyenetlent egyenessé. Nagy kegyelem az, hogy Isten minket nem ilyen nagy csapásokkal akar formálni, hanem halk és szelíd szavával hívogat az engedelmességre.

július 2. – csütörtök

A jelenések könyve 21,6: Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.

Mindent Isten ad, hittem, hittük sokan gyermekkorunkban, főleg, akiknek vallásos szüleink voltak. A legismertebb imádságban is Tőle kérjük a mindennapi kenyeret, és Hozzá szoktak imádkozni a templomban a felnőttek a betegek gyógyulásáért, az esőért, a szegényekért, mindenért. Aztán következett az iskola, melyről azt gondolhatnánk, hogy csak a régi rendszerben nevelt és tanított Isten nélkül gondolkodni és élni, de a mai oktatás sem más. Azt kell megtanulni minden gyermeknek, hogy a világ ősrobbanás által állott elő, a dolgok véletlenek folytán lettek ilyenek, ahogy azokat ma látjuk és ismerjük, a természet pedig jól meghatározott törvényeket fejlesztett ki, semminek nincs már köze Istenhez. Mindent megoldanak az orvosok, politikusok, szervezetek, a vallást ma is sokan szeretnék kitörölni minden ember elméjéből. A történet azonban folytatódik, mert a gyermekkorból kinőve hamar rádöbben az ember, hogy nem mi irányítjuk a világot, nem tudunk parancsolni a természetnek, s ami a legfontosabb, nincsenek válaszaink a végső, nagy kérdésekre. Amit az iskolában biztos tudományként fogadtattak el velünk, az legtöbbször csak elmélet, ahol az ember leginkább magabiztos, ott vall sokszor kudarcot. Azt már csak Isten kegyelme végezheti el mindenki szívében, hogy felismerje, van Ura az életnek, van irányítója a mennynek és a földnek, s mindannak, ami ezekben történik, van Isten, aki a földi életben is megszólít, és az után is az Ő ajándékát kínálja. Mindnyájunknak szól a hívás, amit az ismert ének így fogalmaz meg: *Jövel az élet vizéhez, szomjazó és fáradott! Enyhül itt bűneid terhe, megszűnik gond s bánatod... Jöjj hát ide, ne tétovázz! Itt égi üdvöt s örök nyugtot találsz.*

július 3. – péntek

Lukács evangéliuma 9,3: Ekkor egy ember így kiáltott a sokaságból: Mester, kérlek, tekints a fiamra, mert ő az én egyetlenem.

Kisebb-nagyobb mértékű bajban voltunk már mindnyájan, olyan helyzetben, amikor azt éreztük, hogy nincs jó megoldás, nincs segítség, tehetetlenek vagyunk. Rettenetes dolog szemlélni szeretteink szenvedését, úgy, hogy közben semmivel nem tudunk segíteni. Ez az édesapa első sorban fia testi gyógyulásáért fordult Jézushoz, de érdemes számba venni azt is, hogy olyan kérdéssel kereste meg az Urat, amiben emberi hatalommal, tudással nem lehetett segíteni. Neki, és a Jézushoz segítségért jövő embereknek hinniük kellett azt, hogy Jézus több, mint ember, az Ő hatalma megteheti azt, amit kérnek, de emberi lehetőségekkel nem kaphatják meg. Igen nagy próbája ez ma is hitünknek, s hogy ne kalandozzunk el az ígétől, mondjuk így, próbája ez a szülői hitnek. Azt minden szülő előbb-utóbb megtanulja, hogy gyermekét nem kényszerítheti arra a hitre, mellyel ő hisz Istenben. Minden hívő szülő tudja, hogy tanítása mellett életvitelével vonzhatja legjobban gyermekeit Istenhez, de még ez sem garancia arra, hogy gyermekei istenhívő emberek lesznek. Sőt, sajnos olyan is van, amikor nagyon messze kerülne Isten útjaitól. Ilyenkor nagyon fontos az, hogy mivel a legjobbat szeretném gyermekeimnek, merjem tovább kérni, az ígében szereplő apával: Mester, tekintsi fiamra. A napokban sokat hallgattam utazás közben egy éneket, ma ennek szavaival imádkozom: *Nézz Uram reám, a gondjaim nagyok, nézz Uram reám, a könnyek közt vagyok, ha át kell kelnem a Jordán sodrán, téged hívlak én, nézz, Uram reám.*

július 4. – szombat

A zsoltárok könyve 7,2: Uram, Istenem, hozzád menekülök! Szabadíts meg üldözőimtől, és ments meg engem.

Valamikor azt gondoltam, hogy az idő teltével az élet minden kérdésére megkapom a választ, s az életem egyre inkább a kívánt mederben fog előre haladni, minden helyére kerül, békesség, céltudatosság fog jellemezni. Azt is gondoltam, hogy a világ is előre halad, hiszen a technika vívmányai kényelmesebb, gazdagabb életvitelre segítenek, nem lesz az embernek többé semmi oka háborúzni, gyűlölködni, rosszat tervezni egymás ellen. Ma már látom, hogy amíg a jelen földi élet tart, addig minden időben hasznos lesz a zsoltárokat ismerni, olvasni, imádkozni, mert mindig alapja lesz ennek a kérésnek, mely a mai ígében is benne van. Szabadításra szorul a mindenkori ember, csak Isten mentő hatalma tud igazi oltalmat nyújtani. Nem véletlen az, hogy a zsoltárokból olyan gyakran olvassuk a szenvedő, menekülő, szabadulásért esdeklő ember kiáltását, de a Szentírás egészében is gyakran találkozunk ilyen könyörgéssel. Nem változott a technikával együtt az ember szíve, nem változott az emberek közötti viszony és sajnos, nem változott a nyomorúság, szenvedés, veszély, kihívás, mely minden kor minden emberének életében előfordul. Van azonban valami, ami nem változott, de nem mondjuk azt, hogy sajnos, sokkal inkább hálát adunk érte, ez pedig maga Isten és az Ő szabadító hatalma. Ahogyan a bizalommal Istenhez forduló zsoltáros megtapasztalta az ÚR segítségét, szabadítását, áldását, úgy ma is bizalommal menekülhetünk mennyei Atyánkhoz, mert Nála ma is készen van a segítség. Ma is szükségem van így imádkozni: ments meg, Uram, hozzád menekülök!

július 5. – vasárnap

Lukács evangéliuma 15,4-5: Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben.

Hangsúlyos lett számomra ma az igéből az „addig” kifejezés. El is képzeltem a Jézus által mondott példázatot. A jó pásztor észreveszi, hogy hiányzik az egyik juha. Mint jó pásztor, hamar tudja azt is, hogy melyik az a juh, amelyik nincs a helyén. Visszagondol arra, hol látta utoljára, hogy onnan kezdje a keresést. Azt reméli, hogy hamar megkerül az elveszett, először csak maga körül, és a közelben próbál körülnézni. Aztán belátja, hogy tovább kell mennie, már nem is olyan biztos, hogy hamar megkerül a tékozló. Egy idő után már nem elég a látás, elkezdi hívogatni is a juhát, a szokásos módon szólítgatja. Ha még mindig nincs meg, alaposabbra fogja a keresést, már a bokrok mögé is benéz, a kisebb süppedéseket is felkeresi. Elgondolja, vajon mi csábíthatta el az elveszettet, hol láthatott olyat, ami a nyájtól való elszakadásra ösztönözte. Mivel semmiképp nem szeretné, hogy elveszzen a századik juh, és az est is közeleg, egyre intenzívebbé válik a keresés. Nem adja fel, nem mond le róla, ha még mindig nem találja, akkor tovább keresi. Addig keresi, amíg meg nem találja. Akkor is, ha ez időben is, fáradságban is sokat jelent. Nem addig keresi, amíg ideje van, nem addig, amíg bizonyos területet bejár, nem addig, amíg el nem fárad, hanem addig, amíg megtalálja az elveszettet. Ez az egyetlen magyarázat arra, hogy engem is megtalált. Messze kellett jönnie, sokat kellett áldoznia, hogy hozzám is elérjen. Ő azonban ezt tűzte ki céljául, és meg is valósította, hogy vállára vegyen, haza vigyen, helyemre állítson. Köszönöm, Uram.

július 6. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 2,14: Ő a mi békességünk.

Amikor az igében azt olvassuk, hogy maga Isten a szeretet, akkor megértjük, hogy mindaz, ami a szeretetről eszünkbe jut, ami kapcsolatba hozható vele, az Istentől indul ki, nem szakítható el Tőle. Így van ez a békességgel is. Ha csak emberileg gondolkodunk a békességről, nagyon sok mindent mondhatunk el, számtalan utat, módszert fogalmazhatunk meg a békesség elérésének érdekében, vagy akár a békesség különböző formáit, megnyilvánulásait kezdetjük kategóriákba sorolni. Amikor viszont az ige Jézus Krisztust nevezi meg a hívő keresztyén békességének, akkortól nem lehet többé Krisztustól függetlenül gondolkodni, beszélni, tanítani a békességről. S ami még fontosabb, a békesség már nem egy emberi módszerrel elérhető kíváncsú cél, állapot, hanem a békesség Krisztussal való közösség számunkra. Ameddig nincs élő kapcsolatom Vele, addig nem is merem azt a békességet, melyet csak Nála lehet meg tapasztalni. Lehet egy kis nyugalom, néha szűnik a lelki fegyverroport, esetleg sok veszteség után a lemondás, beletörődés kábulatát tévesztem össze az igazi békességgel. Magamnak mondom első sorban, de az ige alapján hirdetem másoknak is: lehet olyan békességed, amit el sem képzelnél, lehetségesnek sem tartottál. Ahogy az ének fogalmaz, csendes szívvel, békével életünknek Istenében lehetünk, az Istennel való közösségünk pedig Krisztusban valósul meg. Én lelkem, Krisztusban légy csendes szívvel!

július 7. – kedd

A királyok első könyve 8,29: Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad: Ott lesz az én nevem!

A jeruzsálemi templom az ország egyetlen temploma volt, ide jöttek imádkozni minden irányból a zsidók. A templom szentelésekor azért imádkozik Salamon, hogy az ÚR tartsa szemmel az Ő házat, mert oda szüntelen érkeznek azok, akik Őt keresik, hálával, bánattal, köszönettel, kéréssel. Falun nem szokás nyitva tartani a templomot, talán nem is jönnének oda az emberek elcsendesedni, imádkozni. Azért nem, mert falun mindenki ismer mindenkit, és azt kérdeznék sokan, mit szólsz hozzá, ha meglátnak, hogy egyedül megyek a templomba, ki tudja, mire gondolnak majd az emberek, milyen nagy baj lehet

az életemben. Azért sem jönnek a templomba, mert hisszük, hogy Isten mindenütt jelen van, és mindenütt meghallgatja a Neki mondott imát. Ugyanakkor ma már minden településen van templom, legtöbb helyen hetente van istentisztelet is, nem úgy, mint Izráelben, ahol a távolabbiak ritkán jutottak el Isten házába. Mindezek ellenére néha hasznos lehet bemenni egy templomba, elcsendesedni, hiszen ott semmi nem vonja el figyelmünket, mint ahogyan az sokszor történik otthonainkban. Ha pedig saját otthonunkban, vagy bárhol is keressük Istent, legyen az a hely templommá. Hiszük, ránk tekint Isten, hallja könyörgésünket, meghallgatja kéréseinket, de úgy álljunk mindig Előtte, mint akik tudjuk, az Ő Neve, az Ő szentsége, dicsősége van jelen, mi a világ egyetlen, hatalmas Ura előtt vagyunk.

július 8. – szerda

Mózes ötödik könyve 11,7: Ti a saját szemetekkel láttátok az Úrnak valamennyi nagy tettét, amelyet véghezvitt.

Kiváltságos helyzetben voltak a zsidók, hiszen számtalan csodát láttak és éltek át az Egyiptomból való szabadulás idején. Gondoljunk a tíz csapásra, melyeket mai modern technikával megjelentetnek néha megszerkesztett mozgóképben, s noha tudjuk, hogy amit mi látunk, az csak számítógéppel készült képsor, s nem valóság, de még így is borzalmas lehet végignézni. Ezek a csapások Egyiptom földjét, népét sújtották, de elkerülték a zsidók lakta vidéket. Aztán következett a tenger kettéválása, majd a negyven éves vándorlás alatt a gondviselés megannyi jele és csodája, a mindennapi élelemtől azon csodáig, hogy ily hosszú idő alatt még a sarú sem vásott le a lábukról. Kissé irigyeljük őket azért, hogy ilyen nyilvánvaló volt számukra Isten hatalma. Sok ember vágyik arra, hogy csodákat lásson, valami rendkívülit, megmagyarázhatatlan, ugyanúgy, mint Heródes Nagypénteken.

Két apró megjegyzésem van a csodára való vágyakozáshoz. Az első, hogy noha a választott nép valóban sok csodát élt át, mégis aranyból készült szobrot imádtak, a csodák önmagukban hamar feledésbe merültek, nem a csoda tartja meg az embert. A másik észrevétel pedig az, hogy csodák ma is vannak, de ezeknek mindig célja van, s nem a csoda önmagában a fontos, hanem az, amit általa Isten végezni akar. Csoda az, ha valaki meggyógyul, noha orvosai mást mondtak, de a fő kérdés, hogy mit fog kezdeni egészséges életével. Felismeri-e, hogy Isten mi célból adott még időt ezen a földön neki? Csoda az, ha valaki Istenhez fordul, akiről talán mindenki lemondott, de itt is Isten kegyelmét, majd akaratát fontos meglátni. Számomra Isten legnagyobb csodája az, ahogyan velem bánt, hogy még tart kegyelme, és tapasztalom áldását. Munkálkodj, Istenem, életemben, szeretteim életében, közösségünkben, hatalmasan, kegyelmesen.

július 9. – csütörtök

Nehémiás könyve 8,10: Ne bánkódjatok, mert az Úr előtt való örvendezés a ti menedéketek!

Érdemes tudni, mikor hangzott el az ige felszólítása. Arról olvasunk ebben a részben, hogy a fogságból való hazatérés után Ezdrás felolvasta a nép előtt Mózes törvénykönyvét. Virradattól egészen délig tartott ez a felolvasás, s már ez is elgondolkodtat, hiszen ma már egy egész fejezet felolvasására sincs sok embernek türelme, sem pedig azt meghallgatni. A nép a felolvasás elején felállt, majd annak befejeztével földre borulva fejezte ki tiszteletét a hallottak iránt. Ezután még következett a lévíták magyarázata, akik fejezetenként magyarázták meg a törvény jelentését, üzenetét. Majd azt olvassuk az igében, hogy Ezdrás, Nehémiás meg a lévíták a mai ígét mondták a népnek, mert a nép sírva hallgatta végig a törvény szavait. Ez a közösség nem szokásból és nem külsőség miatt hallgatta az ígét. Megérintette őket a kijelentés, komolyan vették azt, felismerték annak alapján saját mulasztásaikat, bűneiket, és sírtak. Az őszinte bűnbánatra pedig Isten válasza a kegyelem, a bocsánat, és ezek miatt

már örövendeni lehet. A bűnbánat csak Isten igéjéből fakadhat. Megváltónk pedig azt hirdette, hogy boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Az ige üzenetét így lehetne megfogalmazni: ideje van a törvény megismerésének, ideje van a sírásnak, és ideje van Isten kegyelme elfogadásának, a vigasztalásnak, az örömnnek.

július 10. – péntek

Náhum próféta könyve 2,1: Jön már a hegyeken az örömhírhözó, aki békességet hirdet!

Abban a korban, mikor nem volt rádió és tévé, sem telefon vagy internet, a hírek későn érkeztek el az emberekhez. Volt úgy, hogy jöttek a küldöttek, és vitték katonának a fiatalokat, mert a király elrendelte, hogy háborút kezd valamelyik szomszéd ellen. A fiatalok elmentek, aztán teltek a hetek, hónapok néha, és a közösség várta a hírmondókat. Vajon megkezdődött már a háború? Hol zajlanak a csaták? Ki áll győzelemre? Hány emberi életet követel majd a hadviselés? A mi fiunk hazajön-e? Mikor? Mi változik, ha győzünk? Milyen nehézségeke számíthatunk, ha veszünk? Elképzelhetjük, mekkora eseménynek számíthatott abban a korban, ha megjelent a láthatáron egy idegen. Bizonyára hírt hoz, tudnia kell valamit, amit mi még nem tudunk. Jó vagy rossz üzenetet ad majd át? Esetenként létezett egyesség is, hogy amikor még nagyon messze van a hírhözó, valamilyen látható gesztussal, ruhadarab lengetésével, bármi mással jelezze, hogy készüljenek a jó hír ünneplésére, vagy a rossz hír elfogadására. Ugyanígy fogadta a közösség Isten embereit, küldötteit, a prófétákat. Emlékszünk, milyen rémülettel mentek az előjárók Sámuel próféta elé, amikor Betlehembe érkezett, és azt kérdezték tőle, hogy békés szándékkal jött-e? Amikor a próféta elmondta, hogy igen, békés szándékkal, áldozni jött, és nem az ÚR ítéletét hirdetni valamilyen véték miatt, elmúlt a szorongásuk. Az evangélium szó magyarul örömhírt, örömszenvedést jelent. Adja Istenünk, hogy valahányszor csak kezünkbe vesszük az igét, mindig azzal a örömmel tegyük ezt, hogy abban Isten szólít meg minket, s akár bűneinkre figyelmeztet, akár útjaira hív, mindig tudjuk, az Ő akarata a mi üdvösségünk. Ezért Isten üzenete mindig örömhír, az Ő Szavának engedelmeskedve békességre jutunk.

július 11. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 12,2: Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Az ige önvizsgálatra indít. Megpróbálom átgondolni, miben vagyok más, mint a világ? De nem azt keresem, hogy miben legyek más a másság kedvéért, hanem igyekszem átgondolni, hogy minek mi a célja, és hogyan egyezik Isten akaratával. Kezdem a külsővel, mert ez egyszerűbb. Ruha, cipő, szobám berendezése tükrözi-e, hogy Isten gyermeke vagyok? Néha megkísért a gondolat, hogy ma már nem botrányoztat meg senkit az a ruha, ami fél évszázada még sok helyen felháborodást keltett volna, ezért lehet hordani. Ezzel viszont épp, hogy a világhoz igazodom. Ne azért hordjak, vagy ne hordjak valamit, mert mások is így öltöznek, hanem azért, mert Isten gyermeke vagyok. Jönnek a nehezebb kérdések, úgy, mint a használati eszközök, elektromos készülékek, bármi más. Mennyire fontos Isten gyermekének, hogy ne maradjon le a világ divatjától ezekben? S aztán a fontos után a nehezebb és komolyabb kérdéseket is fel kell tennem önmagamnak. Itt szóba kerül a szabadidő, a hobby, a beszédmód, az elfogadható viccek, az elfogadható társaságok, a munkahelyi szokások, és a sor szabadon folytatható. A fő az, hogy ne a világhoz igazodjam, azzal sem, hogy ugyanúgy öltözzöm, vásárolok, viselkedek, mint bárki más, de azzal se igazodjam a világhoz, hogy azért is más vagyok, ezzel fogok kitűnni. A helyes viszonyítás nem a világ, és nem is saját gondolataim, hanem Isten akarata. Mindenben igyekezzem megvizsgálni, hogy van-e Istennek kijelentése, s amiben ezt nem találom az

Írásban, abban kérjem az ÚR Lelkének világosságát, vezetését, bölcsességét. A cél nem a másság, hanem az Istennek tetsző élet. Újítsd meg Uram elmémet, hogy mindenben Rád figyeljek.

július 12. – vasárnap

Lukács evangéliuma 3,14: Megkérdezték tőle a katonák is: Mi pedig mit tegyünk? Nekik ezt felelte: Senkit ne bántalmazzatok, senkit meg ne zsaroljatok, hanem elégedjete meg a zsoldotokkal!

Keresztelő János az embereket megtérésre szólította, ahogyan ma is gyakran elhangzik a felhívás, forduljunk Isten felé, keressük Őt, tegyük akaratát. Az emberek elfogadták azt, hogy János Isten akaratára szerint hirdeti az ígét, de azt kérdezték magukban, majd hangosan Keresztelő Jánostól, hogy ez mit jelent, mit kell nekik konkrétan cselekedniük. Amikor Isten ígéje hangzik a templomban, elhangzanak néha utasítások, világossá teszi az ige, hogy imádkoznunk kell, meg kell bocsátanunk az ellenünk elkövetett bűnöket, Isten útjain kell járnunk. De sokszor azt kérdezzük, hogy mindez mit jelent a személyes életünkben, és hogyan valósul meg. A pünkösdi sokaság is megértette Péter prédikációjából, hogy megtérésre szorul, ezért kérdezték, hogy mit cselekedjenek. Kell a konkrétum sokszor, nem elég azt mondani, hogy járj Isten akaratára szerint, hanem meg kell azt érteni mindenkinek, mi is az Ő akaratára, és hogyan is lehet azt teljesíteni. János az Istentől kapott bölcsességgel felel a kérdezőknek, és világossá teszi számukra, hogy saját élethelyzetükben mit tegyenek. Ma is lehet kérdezni. Istent kérdezzük imáinkban, és ha őszintén keressük akaratát, s az imában nem csak mi beszélünk, hanem csendben Rá is figyelünk, sokszor világossá lesz a tennivalónk. És lehet kérdezni hitben járó embereket, előljárókat, olyanokat, akiknek az ÚR megadta a lelki tisztánlátást. Amit pedig megértünk, azt cselekedjük is.

július 13. – hétfő

Jóel próféta könyve 2,13: Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz!

Mindnyájunk életében kialakulnak bizonyos automatizmusok, bizonyos helyzetekben szinte gondolkodás nélkül reagálunk. Ha valami megdöbbentőt látnak, sokan tenyerüket szájuk elé teszik, mintha egy sikolyt akarnának elfojtani. Sajnos, sokszor látjuk azt is, hogy emberek meggondolatlanul, reflexszerűen vetik a keresztet, vagy mondják ki Isten, Jézus Krisztus nevét. Talán ezt tették sokan a zsidók közül, amikor bűnről, bűnbánatról, megtérésről hallottak, amikor a próféták figyelmeztették őket, hogy változtatniuk kell szemléletükön és életmódjukon egyaránt. Vallásos gyakorlatot végeztek, megszárgatták ruhájuk szegélyét a bánat, a gyász jeleként, de szívükben nem változott semmi. Az ige egyértelmű, nem a külső dolgokra van szükségünk, hanem a szívvel-lélekkel való Istenhez fordulásra. Ne válaszoljunk az ígére szokásos szavakkal, szertartásokkal, hanem először szánjuk oda életünket Istennek, aztán majd ezek a szavak, szertartások megtelnek tartalommal, és akkor hasznos lesz gyakorolnunk őket. Nem külsőség, és nem másoktól látott gyakorlat utánzása a megtérés, hanem szívből való odafordulás Istenhez.

július 14. – kedd

Sámuel első könyve 17,37: Hát menj, az Úr legyen veled!

Sem Saul, sem más nem tudja, mi lesz a küzdelem kimenetele, azé a küzdelemé, melyre Dávid vállalkozott. Vagy talán inkább azt mondhatnánk, hogy mindenki sejti, szinte biztos benne, hogy csúfos

vereséget szenved a tizenéves suhanc az edzett filiszteus harcossal szemben. De megállítani nem lehetett, ő maga akarta ezt a küzdelmet, a király páncélját és harci öltözetét visszautasította, így indult oda, amit emberi szóval biztos halálnak neveztek. Ekkor Saul még nem gyűlölte Dávidot, így lehet, hogy azzal az érzéssel engedte el, mint akit utoljára lát, s szinte csak szép búcsúszónak szánta ezt a mondatot, amit az igében olvastunk.

Ha nincs semmi más lehetőség, akkor azt is meg kell próbálni, melynek sikerében senki nem hisz. Ha valakit gyógyíthatatlannak minősítenek, és nagyon kis esélye van egy műtétnek, mint utolsó lehetőséget, mégis megpróbálja az ember. Menj, szokták ilyenkor mondani, és jöjjön, aminek jönni kell, menj, és legyen meg Isten akarata, Isten irgalmazzon. De nem csak műtét esetén, hanem sok kikerülhetetlen kérdéssel is szembe kerülve hasonló helyzetben vagyunk, indulni kell, aztán Isten legyen irgalmas. Talán Eszter királynő is így ment be a király elé.

A történetben egyetlen ember az, aki teljes bizalommal indul, s ez maga Dávid, mert Ő tudja, hogy az ÚR Nevében vállalta a küzdelmet, az Ő segítségében bízva áll ki a filiszteus ellen. Neki ez a mondat nem búcsúszóként hangzik, hanem megerősíti abban, amit elvállalt, és hitében, hogy Isten segítségével legyőzi az ellenséget. Van helyzet, mikor menni kell. Elhangzik az, hogy legyen veled Isten. Nekünk ez nem kis lelki vigasz, hanem ezzel a hittel indulunk, Ő velünk van, Ő ad győzelmet, Nevében az egész közösség diadalt arat.

július 15. – szerda

Máté evangéliuma 15,14: Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek.

Márpedig a vakok leginkább azt szeretik ha világtalanok vezetik őket. Nem a földi látáskárosultakról beszélek, ahogyan Jézus sem, hanem azokról, akik valamilyen kérdésben nem akarják elfogadni a másik megközelítést, s ezért a hozzájuk hasonlóktól várják véleményük megerősítését. Ez a hit dolgaira is igaz. Aki az alföldön született és ott is él, nagy valószínűséggel egyet fog érteni a költővel, aki a hegyeket csodálta, de nem szerette. Ha viszont olyan embert kérdezzünk, aki a hegyek között él, nem ugyanazt a választ fogjuk kapni. Aki nem hisz Istenben, az nem a templomból jövő emberektől fogja megkérdezni, hogy ugye, a mai ember már nem hisz Istenben, hanem másfele készíti el felmérését, ahhoz, hogy elmondhassa, milyen sokan eltávolodtak ma Istentől, hittől, egyháztól. Ezzel a gyakorlattal az a nagy gond, hogy ritkán vezet előre. Ha mindig a hozzánk hasonlóan gondolkodók véleményét, megerősítését várjuk, azt meg is kapjuk, de nem sokat segít. A bűnt elkövető cimborák egymást megértik és alapvetően jó embernek tartják magukat, ebben, ha kell, egymást meg is erősítik.

Azért mondta Jézus ezeket a szavakat a farizeusokról, mert ők ugyan ismerték a próféciákat, hallották Keresztelő Jánost is, aki Jézust Isten Bárányának nevezte, de nem akarták Őt elfogadni. Egymást erősítették abban, hogy ő nem lehet a Krisztus, egymást győzték meg afelől, hogy Jézus nem Isten Fia. Ugyanígy járta el a törvény értelmezésével is.

Ahhoz, hogy helyesen lássuk önmagunkat, ne a barátainkat kérdezzük, inkább egy kívülállót. Legjobb az, ha Istent kérdezzük. Az ÚR igéjének világossága nélkül mindnyájan vakok vagyunk, de Ő adja Lelkének bölcsességét, hogy ne maradjunk a sötétben. Kérjük Tőle ezt a világosságot, fogadjuk el azt, amit Ő tanít nekünk az ige által, az Ő Szavához igazítsuk útainkat, hogy ne a verembe jussunk, hanem a világosságban tudjunk Isten felé közeledni, engedelmisség által.

július 16. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 11,33: Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!

Az emberi élet rövid, hetven-nyolcvan esztendő nagyon kevésre elég. Aki szereti a klasszikus zenét, tudja, hogy abból, amit érdemes lenne meghallgatni, alig egy kevésre elég az emberi élet. Aki a tengerek és óceánok élő világát csodálja, egy emberöltő alatt vajmi keveset tud abból megismerni. A keresztyén ember is ebben a világban él, szereti a tudományokat, művészetet, szívesen olvas, ismereteit gyarapítja a csodálatos teremtet világgal, de legjobban Istenben gyönyörködik. Minden jó, tökéletes Istentől származik, mindaz, ami szép, lelkileg felemelő, az Isten ajándéka. Ő teremtette ilyennek a világot, Ő ihleti a legnagyobbalkotókat. Mindenek felett van Isten gazdagsága, bölcsessége, egy emberi élet nagyon kevés ahhoz, hogy Őt megismerjük, de napról-napra jobban csodájuk mindazt, amit Ő alkotott, esetleg emberek közvetítésével ajándékoz nekünk.

Isten nem csak a természetben, művészetekben ismerhető meg, hanem sokkal inkább felfedezhető abban, ahogyan kormányozza a világot, gondot visel rólunk, szeretetét és kegyelmét árasztja ránk. Egy emberi élet túl rövid ahhoz, hogy Isten gazdagságát, tökéletes voltát megismerjük. Azonban ha kikutathatatlan útjain Lelkének vezetésével elindulunk, akarata szerint élünk, akkor Vele leszünk az örökkévalóságban. Akinek ma öröm Istennel közösségben élni, annak jó hír az, hogy mindörökké Vele leszünk, és majd az Ő országában sokkal jobban megismerjük gazdagságát, bölcsességét, s ezekért még inkább imádni fogjuk Őt.

július 17. – péntek

A zsoltárok könyve 25,12: Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza.

Amikor távol élő ismerősömet látogattam meg, akkor első sorban az országot kerestem meg a térképen, és azt a főutat, mely abba az irányba indul. Aztán amikor a térképen az autópálya már nem abba az irányba haladt, akkor az országutat választottam ki, majd a kisebb jelentőségi útra kellett letérni, hogy eljussak a célhoz. Az autópályán könnyű volt haladni, a kis mellékutakon már sokkal jobban oda kellett figyelni arra, hogy hol vannak a letérők. Ehhez hasonlítható Isten útja is. Vannak nagy, egyetemes igazságok, mindenki tudja, hogy aki hisz Istenben, az néha imádkozik, elmegy a közösségbe, nem próbálja becsapni embertársát. De van sok kisebb kérdés, ami nem kevésbé fontos, mert ha nem jól választjuk meg az utat, nem jutunk célba. Ezekben a kis utakon minden táblára figyelni kell, esetenként meg is kell kérdezni valakitől, hogy jó helyen járunk-e. Akinek általános Isten-ismerete van, aki csak hallott a Bibliáról, de nem olvassa rendszeresen azt, aki tudja, hogy Isten mindenható, de nem bízta Rá naponként az életét, az sokszor nem találja a helyes utat, a megfelelő irányt. Mert azt Isten azoknak jelenti ki, akik félik Őt, minden nap keresik a Vele való közösséget. Szeretnéd, hogy maga a mindenható Isten oktasson és mutassa meg a jó irányt életed kis és nagy kérdéseiben egyaránt? Olvasd el újra a mai igét.

július 18. – szombat

A zsoltárok könyve 139,16: Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.

Boldog bizonyosságban él a zsoltáros, s mindazok, akik vele együtt hisznek Istenben, mert tudják a legfontosabbat: Istené az életük. Hitvallásunk is ezt tartja legfontosabbnak, mindjárt az első kérdésben ezt fogalmazza meg, hogy mi a legfontosabb életünkben és halálunkban. Az üzenet az, hogy Isten ismert minket mielőtt megszülettünk volna, sőt, fogantatásunk is az Ő akarata, az életünk az Ő ajándéka. Azt is eltervezte, hogy mennyi ideig tart majd a földi életünk, akár úgy is mondhatnánk, Isten meghatározta, hogy mennyi esztendeje lesz közülünk kinek-kinek arra, hogy felkészüljön az örökkévalóságra. Aki hitben él, az tudja, hogy ha Isten a napjaink számát is eltervezte, akkor azok

tartalmára is gondolt. Még egy földi szülő is így tervez, ha megszületik a gyermeke, akkor elképzei, mi mindent tanít meg neki, mikor nagyobb lesz, milyen helyeket ismertet meg vele, és minden tervének mozgató rugója az, hogy majd örömet szerez a leendő életnek. Isten is azzal a szándékkal adta életünket, hogy eljussunk az Ő ismeretére, Benne megismerjük a valódi örömet, a tartalmas életet, és földi napjaink végeztével megérkezünk Hozzá. Segíts, Istenem, hogy életemre nézve terveid megismerjem, elfogadjam és törekedjem azok szerint élni.

július 19. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 5,1: Mivel tehát megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mindannak, amit teszünk, következménye van, és ez természetes és elfogadott. Mivel jó eredmény ért el a fiatal a vizsgán, ezért a kívánt egyetemen folytathatja tanulmányait. Mivel megfelelően gondozta valaki a kertjét, bőséges volt a termés. Pál azt írja, hogy mivel megigazultunk hitből, ennek az a következménye, hogy most békességünk van Istennel. Békességben vagyunk Istennel, ez mind a két irányban igaz. Isten nem haragszik többé az emberre, mert mi Őelőtte Krisztus által nem vagyunk többé bűnösök, hanem igazak, hiszen a megváltásban krisztus igazsága lett a miénk. És békessége van az embernek is, nem kell többé rettegnie, a bűn büntetésétől félnie, nincs többé elszakítva Istentől, hanem Krisztus által és az Ő érdeméért mi Isten családjához tartozunk, az Ő gyermekei vagyunk. Ahogyan természetes az, hogy következménye a megigazulásnak a békesség, úgy feltehetjük a kérdést fordított irányba is, mi lehet az oka annak, ha valaki nem talál békét? Ha még mindig a büntetéstől retteg? Mi az oka annak, ha az ember szüntelen elégedetlen, zaklatott, s ki is mondja sokszor, hogy mennyire távol van Isten az életétől, a gondjaitól. Lehet, hogy át kellene gondolni, esetleg őszintén meg lehetne vizsgálni, megigazultam-e? Ezt nem mi emberek értük el, harcoltuk ki, hanem Krisztus szerezte meg nekünk, mi csak elfogadjuk. Akinek nincs békessége, az fontolja meg, vajon elfogadta-e mindazt, amit ōerte tett Megváltónk, amit Őbenne ajándékoz nekünk Istenünk? Bár minél többen felismernék, milyen csodálatos mindezt az apostollal, és minden hívővel együtt megtapasztalni: megigazultunk, ezért békességünk van.

július 20. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 1,3-4: Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban.

Mindenkinek szüksége van vigaszra, de eltérő módon. Ha a kisgyermek megszúrja a kezét a játszótéren, az anyukája ölébe veszi, megpuszilja a fájó kezét, megsimogatja a kis fejcskét, esetleg kedvenc énekét fogja dúdolni, vigasztalásként. A gyermeket ölbé kell venni, magunkhoz szorítani, hogy vigasztalhassuk, az idős szülőnek már az is nagy vigasz, ha telefonon felhívják, megkérdezik, hogy van. Ugyanazt a személyt másként kell vigasztalni, amikor nem sikerül egy munkahelyet megszerezni, ha elveszti a pénztárcáját, vagy amikor meghal a nagyszülője. Más-más szavakra, más gesztusokra van szüksége ezekben a helyzetekben. Egyéni alkatunk, érzékenységünk, kifelé forduló, vagy inkább magunkba zárkózó természetünk is meghatározza, hogy mikor-milyen vigaszt vagyunk hajlandóak elfogadni, mit igénylünk, mi segíthet rajtunk. Néha nem sikerül rokonainkat, barátainkat megvigasztalni, amikor arra lenne szükségük, mert nem ismerjük a legjobb módszert, vagy félreismertük őket, esetleg a legjobb szándékkal kimondott szó bántani fog, visszautasítást eredményez. Jó mondja barátainak, akik vigasztalására sietnek, hogy nyomorult vigasztalók.

Milyen nagy kegyelem, hogy nem vagyunk magunkra, hanem ismerjük Alkotónkat. Ő teremtett minket, és Ő ismer legjobban, azt is tudja, mikor, mivel segíthet nekünk, hogyan erősíthet meg, vezethet tovább nehéz helyzetekben. Az Ő gyermekei tudják, hogy azzal a vigasztalással lesznek csak eredményesek, amit Isten mutat és ajándékozik nekik, ha a Lélek vezetésére figyelnek. Sőt, tulajdonképpen mindig Isten vigasztal, akár használ minket, akár nélkülünk, más eszközökkel vigasztalja a rászorulókat. Ő minden nyomorúságunkban megvigasztal minket, vallja az apostol, és tapasztalja Isten gyermeke. Mindezért Pállal együtt mi is áldjuk Istent, magasztaljuk szent Nevét.

július 21. – kedd

Sámuel első könyve 26,23: Az Úr mindenkinek megfizet a maga igazsága és hűsége szerint.

Ezt a mondatot Dávid mondja, miután könyörült Saul életén, noha alkalma lett volna megbosszulni a sok szenvedést, a bujdosást, amit a király gonoszsága miatt szenvedett el. Abban reménykedik Dávid, hogy ahogy ő könyörült Saul életén, úgy fogja Isten is az ő életét megmenteni a nyomorúságból. Tegyük különbséget a földi jutalom és a mennyei örökség között. Isten nem érdemeinkért adja a mennyei jutalmat, hanem az Ő szeretetéből könyörül rajtunk Fia érdemeért. Ugyanakkor Jézus is azt tanította, hogy amit szeretnénk, hogy cselekedjenek velünk az emberek, mi is azt tegyük velük, azaz van összefüggés tetteink között és aközött, ami minket ér a földi életben. Azt se feledjük, hogy amikor Dávid, vagy a mai ember valamit jól cselekszik, könyörül embertársán, arra Isten indítja és segíti őt, ahogyan a király azt meg is vallja a zsoltáraiban. Az arányok sem egyenlők, ha csak Dávid életét idézzük, ő egyszer, vagy talán kétszer volt könyörületes Saul iránt, Isten pedig számtalan csatában óvta az életét, sok más nyomorúságból is kimentette, Isten jósága, kegyelme összehasonlíthatatlanul nagyobb bármilyen emberi jótettnél. A mai ige azért is hasznos, mert visszahoz minket két lábbal a valóságba, s eszünkbe juttatja, hogy nem mindegy, hogyan viszonyulunk egymáshoz, ne gondoljuk azt, hogy akármit tehetünk, Isten úgy is kegyelmes, s csak jót ad majd nekünk. Ő kegyelmes, de igazságos is, mindent tökéletesen cselekszik.

július 22. – szerda

Jeremiás próféta könyve 30,19: Megszaporítom őket, és nem fogynak el, tiszteletet támasztok irántuk, és nem nézik le őket.

Isten azt ígérte népének, hogy gondoskodni fog arról, hogy ne fogyjanak el. Aki egy kissé ismeri a történelmet, az tudja, hogy ez mekkora csoda, ha az utóbbi két évezredre gondolunk. Csoda, hiszen a választott népnél sokkal nagyobb nemzetek, erősebb és fejlettebb népek tűntek el, róluk ma már csak tárgyi emlékek alapján tudunk, lejegyzésekből ismerjük őket. Isten népe pedig 19 századon keresztül elszórtan élt, nem volt saját országa, mégis megmaradt. Sok emberi magyarázat, jobban mondva próbálkozás van, hogy ezt megmagyarázzák, de Isten akarata nélkül nincs logikus magyarázat erre. Azt is ígéri az ÚR, hogy tisztelni fogják népét. Szerény ismereteim alapján sem a zsidó nép, sem Isten újszövetségi népe, a keresztyén egyház nem örvendett hosszú ideig őszinte tiszteletnek. Mindig voltak rövidebb időszakok, bizonyos helyek és körülmények, amikor és ahol megvolt ez a tisztelet, de ez nem mondható általánosnak. Ma azt tapasztaljuk, hogy a világ általánosan szólva távolodik Istentől, és sokszor a mi képmutatásainkon, a világéhoz hasonló életmódunkon megütközve nem tiszteli az egyházat. Az is valóság, hogy vannak emberek és vannak kisebb közösségek, akiknek a mindennapi életben megnyilvánuló hitét látva tisztelnek, akkor is, ha nem értenek egyet hitvallásukkal. Az Istennek odaszánt élet, az Úrnak szolgáló közösség ma is tiszteletnek örvend. A próféta által tett ígéretek az

Isten népéhez szólnak, ha mi Hozzá tartozunk, Vele élünk, akkor Istenünk rajtunk is megmutatja áldását, a mi életünkön is beteljesíti ígéreteit.

július 23. – csütörtök

János evangéliuma 12,46: Én világossággul jöttem a világba, hogy aki hisz énbenem, ne maradjon a sötétségben.

Akinek magyarázni szükséges azt, hogy a világ lelki sötétségben van, az egyrészt még nem ismerte meg a világosságot, másfelől pedig elég nehéz feladat az ilyen embernek elmondani, hogy lehet másként is élni. Márpedig a mi feladatunk pedig épp ez, hogy Megváltónk példája szerint hirdessük, hogy Isten szeret, Ő maga a világosság, és akik Vele élnek, azok világosságban járnak, lehetséges egy másféle élet, mint az, amit magunk körül látunk. Mindez nem azért, mert mi akarjuk, nem is úgy, hogy saját erőnkkel, buzgóságunkkal éadjuk el, hanem Krisztusban való hit által. Aki Őbenne hisz, az megismeri Jézust, Benne az igazi világosságot. Jézus Krisztusról ma mindenki hallott, de hinni Benne, megismerni Őt többet jelent annál, hogy ismerjük azt, amit általában mondanak Róla, amit környezetünkben feltételeznek az emberek, vagy amit magunk fogalmazunk meg. Hinni Isten Fiában első sorban azt jelenti, hogy megismerem keresztségét, azt, hogy miért volt arra szükség, és milyen nagy ajándék az ezzel szerzett megváltás, és ezt a nekem ingyen kínált ajándékot elfogadom. Aki hisz Jézusban, az nincs többé sötétben, ahol nem lehet tájékozódni, hanem kijött a világosságra, a Krisztussal való közösségre. Élünk minden nap a világosság gyermekeként, Isten dicsőségére.

július 24. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 12,1: Azon a napon ezt fogod mondani: Hálát adok neked, Uram, mert bár haragudtál rám, elmúlt a haragod, és megvigasztaltál.

Gondoljuk el azt, amikor sokkal kisebb méretekben, és jelentéktelenebb következményekkel haragszik valaki ránk, mégpedig jogosan. Ha a gyermek engedetlen volt a szülővel szemben, és engedetlensége miatt esetleg anyagi kár is keletkezett, akkor jó ideig nem mer semmit sem kérni a szülőtől, még azt sem, amire nagy szüksége lenne, s tudja, megadnák neki. De ott van a jogos harag, a feszültség. Ugyanez a helyzet, ha valaki a munkahelyén okoz jelentősebb kárt, s megharagszik rá a főnöke. Tudja, annak haragja jogos, ő volt a meggondolatlan, figyelmetlen, nincs mentsége. Emberi körülmények között próbálunk tenni azért, hogy a viszonyok helyreálljanak, tudjuk, hogy nem elég arra várni, hogy idő múltával majd múlik a harag, hanem a dolgokat rendezni szükséges. Ilyenkor szükség bocsánatot kérni, és igyekszik az, aki hibázott jobban figyelni, engedelmesebbnek lenni, ha esetleg módja van rá, akkor jóvá tenni a hibája miatti kárt. Istennek azonban nem lehet megfizetni emberi eszközökkel, értékekkel a bűnt, hiszen a bűn, az ebből következő engedetlenség miatt szakadtunk el Tőle, és váltottuk ki az Ő haragját. Bocsánatot azért lehet és kell is kérni, minden mást Isten fog cselekedni. Ő az, aki Önmagáért bocsátja meg a vétet, Ő az, aki közeledik felénk, Ő hív vissza a Vele való közösségbe, Ő ígéri, hogy elfeledi engedetlenségeinket, vétkeinket megbocsátja, sőt, maga Isten vigasztalja az embert. Minden okunk megvan arra, hogy a választott néphez csatlakozva, a próféta szavai szerint hálát adjunk Istennek, mert elmúlik haragja, visszafogadja tékozló gyermekeit.

július 25. – szombat

A zsidókhoz írt levél 13,20-21: A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra.

Legtöbben azt vallják, hogy az ember jóra való készségével nincs baj, hanem csak annyi a gond, hogy a jó cselekvésére nincs lehetősége, túl kevés a tehetsége, pénze, ideje. Mindezt önmagára tartja leginkább igaznak legtöbb ember. Ezt tanítják a különféle tudományok is, hogy velünk, emberekkel nincs baj, csak a körülményeinket kellene javítani, s akkor mindenki mosolyogna, adakozna, a másik ember segítségére sietne, javát mozdítaná elő. Sajnos, mindez csak álomkép. Aki emberekkel dolgozik, vagy akár csak találkozik, az hamar kiábrándul ebből a képzeletvilágból.

Ugyanez igaz az Istennel való viszonyára is a nagy többségnek. Kérdezzük meg az embereket, miért nem olvassák a Bibliát. Több, mint fele a válaszoknak azt fogja sugallni, hogy szeretnék olvasni, de objektív okok miatt ez mégsem történik meg. Miért nem jönnek hetente templomba? Mindenki szeretne jönni, a válaszadók közül, de megvannak a jó magyarázatok, amiért mégis elmaradnak az alkalmakról. Senki nem akar másnak rosszat, legtöbb ember a nyilatkozatok szintjén még örvendene is annak, ha másoknak is jól megy az élete, a mindennapokban mégsem tesszük a jót. Sőt, készséget se érzünk arra, hogy azt tegyük, áldozatot hozunk másokért.

Ebben sem téved a Biblia, jól ismeri annak Kijelentője az ember szívét, ezért mondja a mai igében, hogy Isten tehet késszé a jó cselekvésére. Isten munkálkodik az ember megromlott szívében, hogy Lelke által olyan olyanná formálja azt, amilyen a Krisztusé volt, ahogy az apostol írja, hogy az az indulat legyen bennünk, mely Jézus életét is irányította. Isten, Akinek hatalma volt arra, hogy Fiát kihozza a halálból, azt is meg tudja tenni, hogy megváltozzon az ember szíve, indulata, készséges legyen a jóra, az ÚR akaratának cselekvésére. Tégy késszé Uram, mindarra, amit általam akarsz elvégezni.

július 26. – vasárnap

János első levele 5,14: Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket.

Hitben kiskorúak félreértik az ígét, szándékot, ugyanúgy, mint a korban kiskorúak. Ha azt mondja a szülő, hogy bármit kérhetsz tőlem, amit én is jónak látok, azt megadom, ennek sok gyermek nem fog örülni. Azért nem, mert azt gondolja a kiskorú, hogy a felnőtt nem ismeri eléggé az életet, nem érti meg őt, nem fogja fel, milyen a mai világ, és mire van neki tényleg szüksége, így az ígét nekik azt jelenti, hogy semmit nem kap meg, amit szeretne. Kinek ne lettek volna összetűzései gyermekkorában szüleivel, mert azok nem hagyták eleget a forró napon játszani, nem engedték, hogy egyszerre megegyen 15 fagyaltot, s még azt is ellenezték, hogy 12 évesen megkérje a szerelme kezét.

A hitben kiskorúak nem ismerik eléggé Istent, az Ő szeretetét, s azt, hogy még egyetlen Fiát is értünk áldozta, ennyire fontos Neki a mi üdvösségünk. Azt is megígérte, hogy Krisztusban mindent megad nekünk, s megint csak kiskorúak lehetnek azok, akik úgy gondolkodnak, hogy érdemes lenne Istentől olyat is kérni, amit nem Krisztus által kaphatunk meg. Szülőként tudjuk, ha valamit gyermekeinknek meg tudunk adni, és afelől is bizonyosak vagyunk, hogy az nekik javukra van, akkor nincs más szempont, hiszen a szülő legnagyobb öröme, ha gyermekének örömet szerezhet úgy, hogy az épülésére is szolgál. Bízunk kell szüleinkben, nem tagadnak meg semmi jót tőlünk. Bízunk kell Istennel, ami üdvösségünket, javunkat szolgálja, azt megadja. Tanítson a Lélek kérni Istentől.

július 27. – hétfő

János első levele 3,16: Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk.

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta. Jézus Krisztus úgy szerette a világot, hogy életét adta. János apostol ebben a levélben megmagyarázza, hogy mi is a szeretet. A szeretet maga Isten, és

mindaz, ami Tőle származik. Csak addig nevezzük szeretetnek a különböző érzelmeket, szimpátiákat, míg megismerjük Őt, és hogy mit jelentett Istennek szeretni. Ezek után nem fogjuk többé szeretetnek nevezni azt, amikor egy kis együttérzés ébred szívünkben, vagy ha valakit, valamit kedvesnek, érdekesnek, aranyosnak tartunk. Ezekre nem mondjuk többé könnyelműen, hogy mennyire szeretjük, hiszen áldozatot nem hoztunk értük, s hajlandók sem lennénk ezt tenni. Ki kell abból is ábrándulnunk, hogy legtöbbször azt gondoltuk, mi képesek vagyunk szeretni, Istent is, embertársainkat is. Mivel aligha van olyan, aki nem csak családtagjaiért, hanem másokért is képes lenne feláldozni az életét, ezért be kell lássuk, nincs bennünk igaz szeretet. De még lehetséges. Ha Krisztussal élünk, Őt szívünkbe fogadjuk, Neki engedelmeskedünk, Ő Lelkét adja, Akinek erejével és világosságában elkezdünk Krisztushoz hasonlóan gondolkodni és cselekedni. Pál ezt úgy mondja, hogy az az indulat lesz bennünk, mely Krisztusban volt, aki odaadta magát értünk. Mennyei Atyánk cselekedje, hogy a ma sokszor elcsépett és üres szeretet fogalom váljék kinccsé számunkra, felismerve Isten önfeláldozó szeretetét, és kérve, hogy Ő tegyen képessé minket is erre a szeretetre.

július 28. – kedd

Pál levele a kolosséiakhoz 1,12: Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljétek.

Vegyük sorra, mert ha kibontjuk az igeverset, érthető és fontos üzeneteket kapunk. Ne siessünk tovább az ige olvasása után sem azért, mert nem értjük, és azért se, mert azt gondoljuk, mindent tudunk róla. Érdemes csendben, imádságos lélekkel elgondolkodni. Lássuk ezt a mai igén. Mivel a mondat logikusan van felépítve, és a végén jut el a célhoz a mondanivaló, mi haladjunk fordított sorrendben, hogy oda érkezzünk, ahol a mi feladatunk kezdődik. Isten célja az, hogy világosságban részesüljünk. A bűn világa a sötétség, a lelki rövidlátás, a teljes valóság ismerete nélkül a tájékozatlanság, Isten célja pedig az, hogy innen kihozza gyerekeit, s azok az Ő jelenlétében éljenek, világosságban. Ez a világosság az ige szerint a szentek öröksége, azaz Isten gyermekei kapják meg az Úrtól. Erre viszont, azaz a világosság elfogadására, a világosságban való élésre alkalmassá kell tegyen minket Isten, vagyis önmagunktól alkalmatlanok vagyunk. Nem ismerhetjük a lelki valóságot, azt csak Isten kijelentése fedi fel nekünk. Ő pedig ezt megtette az Ő gyermekeivel, hiszen múlt időben mondja az apostol, hogy a levél olvasói már alkalmasakká tették minderre. Ezért szólítja őket Pál arra, hogy adjanak hálát az Atyának. Látod már, hogy miért kell hálát adj?

július 29. – szerda

Máté evangéliuma 16,15: Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem?

Gyermeikkel elég gyakran megtörténik az, hogy nézünk egy műsort, vagy a világhálón böngészünk, és rám kérdeznek, hogy ismerem-e valakit. Legtöbbször nem ismerem azt, akiről kérdeznek, s ez természetes is, hiszen még ha hasonló is az érdeklődésünk, de a különbség miatt más előadók, színészek, sportolók, közszereplők állnak ma a középpontban, mint 2-3 évtizede. Néha ilyenkor jó kis beszélgetés is kialakul, mert gyermekeim elmondják, miért jó sportoló, énekes, politikus vagy bármi más valaki, én meg mesélek nekik azokról, akik korábban voltak a maiak helyén, s arról is, hogy akkor mi számított értéknek, milyen szempontok számítottak az értékek megállapításánál. Olyan is van, persze, amikor valakit azért nem ismerem, mert nem érdekel az, amit az illető cselekszik vagy képvisel. Többször volt olyan is, hogy gyermekeim hallgattak egy zenét, vagy beszéltek valakiről, amit vagy akit nem ismertem, de miután ők meséltek egy keveset, magam is utánanéztem, és azóta értékesnek tartom.

Jézus azt kérdezi előbb az Őt követő sokaságtól, majd tanítványaitól, hogy kinek tartják Őt. Ma is nagyon fontos kérdése ez minden embernek. Sok fokozata van Jézus ismeretének, egyesek nem is hallottak róla, mások tudják, hogy az egyházzal kapcsolatos személy. Nagyon sokan tudják, hogy Ő Isten Fia, és az egyház tanítása szerint feltámadt, de nem hiszik ezt. A tegnapi ige alapján mondhatjuk, hogy aki megkapta Isten ajándékaként a lelki világosságot, az képes felismerni Jézusban a Megváltót, és képessé lesz elfogadni és megvallani Őt, Vele közösségben élni. Kicsoda nekem Jézus?

július 30. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 30,11: Én veled leszek – így szól az Úr –, és megszabadítalak.

Amikor nehéz napjaink vannak, és úgy érezzük, hogy erőnket meghaladó gondokkal nézünk szembe, nagyon fontos az, hogy ne legyünk egyedül. Már az is nagyon sokat jelent, ha olyan valaki van mellettünk, aki nem tud ugyan segíteni, de együtt érez velünk, bátorít, imádkozik értünk. Ha pedig valaki segíteni is tud, egy keveset esetleg átvállal terheinkből, vagy csak rávezet a megoldásra, a szabadulás útját megmutatja, akkor győztesek leszünk, leküzdjük a nehézséget. Isten gyermekei tudják, hogy soha nem maradnak egyedül, hiszen Megváltónk megígérte, hogy minden nap elkísér életutunkon minket. A mai igében Isten azt üzeni népének, hogy nem csak velük lesz, hanem Ő adja majd a szabadulást is. Nagyon jó lenne ezt az ígéretet személyesen is meghallani, személyesen is elfogadni és megtapasztalni annak beteljesedését minden harcainkban, minden nehézség idején. Szólj, Uram, jöjj, Uram, szabadíts meg, Istenem.

július 31. – péntek

A zsoltárok könyve 25,5: Te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem.

A magam életében nem egészen igaz az, amit a zsoltáros fogalmaz meg, legalábbis nem ebben a formában. Nem mondhatom azt, hogy mindig Istenben reménykedem, s egyedül csak Őbenne, de azt már igen, hogy Benne mindig reménykedem. Néha bizony az emberektől, a körülmények alakulásától is jót várok, megoldást remélek, de akkor sem feledkezem meg arról, hogy a körülményeket is Isten irányítja. A magam tehetségével is igyekszem élni, és próbálom a szabadulás útját megtalálni különféle helyzetekben, de ilyenkor is Istentől kérem a vezetést, az erőt, a segítséget. Ha ezt sikerül megtennem, akkor a zsoltárvers mégis igazzá lesz a saját életemben is, mert noha mások is tesznek, és sem vagyok tétlen és a körülmények is alakulnak, de tudom, hogy az irányítás mindenek felett Isten kezében van, ezért mondom a zsoltárossal, Isten az én szabadítóm, Benne mindig reménykedem, sőt, mindig Benne van az én reménységem.